

&

Júda oroszlánja
Jár puha talpon a kék gyep
Lassú árnyékfoltjai közt,
És mérges puhafa-tövisbe
Lép, és elheveredik, a keménylombok alá
Elhull, fölhasad oldala, beleköltöznek
A keménylombú tölgy
Méhei, mézelnek,
És borzasan áll föl körben az erdő
Viaszos leveleivel
A magára maradt
Hajnalokon.

Felirat

Ahogy a szarvas agancsa a hóra lehull:
Egy elkötözött köldökről is tud a föld effélét.

A nyári vihar

Ahogy érett búzakalászkok

Dőlnek a nyári vihar

Föld-nehezeke felé, úgy ömlik a szálas tavaszi eső

Száz

Szélverte

Sátor-alakban

A lelegelt fűre, ahol a nyájak

Görbe csapásait a katonalovak éles patkói

Sárba tiporják.

Bevonul a városba az ifjú

Alexander: a régi kihívásra

Ösztönösen karddal felel. A kötél-

Csomó, mit a tűnt nagyság

Emlékezetéül a gordioniak a királyi palotában

Őriznek, belül izamos:

Szívrost-köteg, eleven

Rostok

A sivatagi városok szikkadt falai mögül,

A folyóvölgy tiszta sikátor-szövevényéből,

Kopár és trágyaszagú citadellák,

Zöld-barna-magenta-piros labirintuskertek húséből,

Hol tilos a könyörület,

Hol szájalom nem hívhatja elő

Az öröm tűntét,

Az áldozat örömeét. –

Kivonul a keleti kapun a városból

A makedónok

Élcsapata,

De melyik városból –

Sárgagyümölcsű

Cseresznyefa villog az út mellett

Pöttyeivel a viharos

Szélben.

Mentünk

Feszült a vitorla,
És nem tagadom le: rokonszenveztem
A szocializmus eszméivel.
Ám mikor Ókeanosz sebes áradatát
Odahagyta a bárkánk, és kikötöttünk
Aiaié szigetén, illegalításban – az otthoniak
Nem tudták, élünk-e vagy a halak gyomrában
Pihenünk széjjelszóratva – az isteneket vonítottuk
Elő a bozótból. A Nap innen
Lép föl az égre,
Házát tartja e szigeten,
Tánctereit – neki áldoztunk, égettünk
Temetetlen holtat, ittuk a mézizü színbort
Bőven; forradalom, forradalmi
Proletariátus,
A burzsoázia polgári hatalmának
Megdöntése – a múlt bódulatából párolni le a szabadság
Egyszeri ízét: láttam előre
A sziréneket.
Nekiindultunk kora reggel
A szakadékos víznek. Hullámzott a bős
Tenger a tört gyűrű-öblön túl.
Társaim fülébe viaszt
Suttogtam:
Lássatok.

Lanczkor Gábor (Székesfehérvár, 1981): költő, író, műfordító. Legutóbbi könyvei: *Hétsarkúkönyv* (versek, Kalligram, 2011), *Folyamisten* (regény, Libri, 2014).